

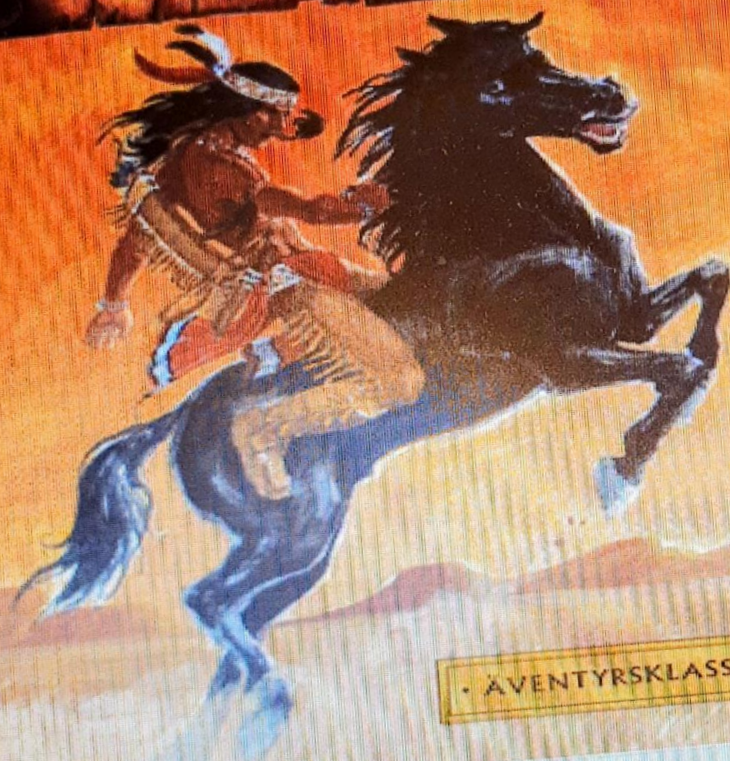
Pilbågen

Detta minns jag

Min pojkaktige far hjälper mig med vapen

Text och bild: Göran Lander

EDWARD S. ELLIS
HJORTEFOT
PÅ PRÄRIEN
Återberättad av MAJ BYLOCK

• ÄVENTYRSKLASSIKER •

Vi använder cookies för att ge dig bästa möjliga upplevelse.

tt söka

Indianer och vita

Pappa lärde mig att läsa indianböcker. De goda indianerna, sådana som Hjortfot som hjälpte blekansiktena, var mästare på att smälta in i naturen. De förflyttade sig nära nog osynligt och ljudlöst och hjälpte till att kriga mot de andra onda indianerna.

Vi bodde på landet och hade inga andra lekkamrater än oss själva. En gång hjälpte pappa oss att tillverka varsin pilbåge. Den bestod av en meterlång, jämntjock raft av ene som skulle torka några dagar och därefter skulle ett starkt snöre fästas mellan ytterändarna samtidigt som den böjdes i en båge. Nog så svårt för ett barn.

Under tiden tillverkades pilar och koger. En riktig indian hade alltid många pilar.

Vi valde i skogen smala, raka pilar som skalades. Sedan blev det lite knasigt för mamma påstod att de inte fick vara vassa. Det slutade förstås med att hon fick sin vilja igenom och längst fram på varje pil fästes en tom trådrulle. På den här tiden var spolen gjord av trä och om man anpassade framändan på pilen efter hålet i rullen fick man en ganska bra lösning.

Med trubbiga pilar kunde vi förstås inte få pilarna att fastna någonstans och att skjuta på plåtburkar tröttnade vi snart på. De utgjorde små och svårträffade mål. Dessutom måste man hela tiden springa och hämta pilarna för att kunna skjuta igen.

Vi skjuter på varandra

Om det var syrran eller jag som kom på att vi kunde skjuta till varandra vet jag inte, men det var väldigt smart för då slapp vi springa och hämta pilarna så ofta.

Rätt som det var fick jag till ett **jätteskott**, pilen gick inte i en båge mot marken utan fortsatte rakt fram med bra kraft. Ögonblicket efter låg Dagny på marken och skrek som en stucken gris. Innan jag riktigt hunnit fatta vad som hänt, kom föräldrarna springande och när pappa fick se att jag skjutit ut hennes vänstra öga blev han tokig.

Detta är enda gången, förutom när en av våra kvigor förföljde mig, som jag sprungit för mitt liv. Trots att jag bara var i tioårsåldern hann pappa inte upp mig och jag har glömt eller förträngt hur länge jag höll mig gömd efteråt.

Ögat

Det visade sig när allt kom omkring att jag inte träffat ögat utan endast ögonbrynet som sprack. Blodet rann alltså ned och fyllde ögat och det måste ha varit en fasansfull syn för pappa och mamma.

Fotnot

Våra föräldrar har aldrig någonsin slagit oss, men den här gången var det säkerligen nära ögat att jag fått smörj trots att de var medskyldiga.

